

על סטנלי שמעתם?

שממתין לבדיקות שידינו אינה משגת, אני תוהה מאיפה מגרדים תקווה בסיטואציה המופרכת שא-ליה נקלענו.

למרות שסטנלי לא לכד – חבר ישראלי אחד מממן את חדרו הצנוע בדרום תל אביב והכומר בכ- נסייה מביא לו אוכל, אני מלווה אותו לביקורים אצל רופאים ובשגרירות ניגריה, ומנסה לסייע לו להשיג את מה שמגיע לו מעריית תל אביב. לא קל ללוות חבר למותו. שום דבר לא נורמלי בסי-פור הזה ואוולת היד מול המציאות טורדת את מנו-חתי בימים ובליילות. אני לא יכולה לעזור לו אפילו להיפרד ממשפחתו שבניגריה, כי אין להם אפשר-רות לרכוש כרטיס טיסה ואין להם היכן לשהות אם יבואו ארצה. סטנלי פירנס אותם, ממשכורתו – 6,000 שקלים בחודש – אבל היום הוא בקושי מכין לעצמו כוס תה.

למה אני מספרת על סטנלי? כי מגיע לו שיד-ברו עליו, שיראו אותו. מגיע לו, אחרי כל כך הר-בה שנים שבהן היה שקוף, משתרך בשולי החברה ללא מעמד ובלי כסף.

אני מספרת עליו כי בימים אלו, בעזרת עורכת דין שהסכימה לעזור (סטנלי הוא מגנט לאנשים טו-בים), הוא מנסה לקבל מעמד בישראל כדי שיהיה לו ביטוח בריאות – הסיכוי היחיד שלו לזכות בבדיקות חיוניות ובתרופות. בדרך לשם אנחנו צרי-כים להשיג תעודת יושר מניגריה, שלכאורה אפשר להנפיק רק על אדמת ניגריה, ולדלג מעל עשרות משוכות בגבהים שונים. וברקע מלחמה. וחם.

גינת דוכנוב אינה אותה גינה בלי סטנלי, זאת יודעים כולם. הצעיר החייכן, ששוכב היום במיטה ולומד עברית בעזרת אפליקציית דואולנגו, כבר לא יחזור אליה. ומי יתבע את עלבוננו על כך שהקב-לן שדרכו עבד "שכח" לבטח אותו בביטוח בריאות? מי ישפר ולו במעט את איכות חייו המידרדרת ללא טיפול רפואי מתאים? מי יקרא בקול גדול שהתה-לך בינינו איש טוב ולא ידענו לעמוד לצדו כשדעך?

הכותבת היא ישראלית שנלחמת למען זכויות הבלתי נראים

סטנלי צילום: רויטל פרסמן

כשהתברר שאין לסטנלי ביטוח רפואי נדרשו להפסיק לטפל בו תחת איומי פיטורים. היתה כוונה לסלקו הביתה, למרות הסכנה לחיי

לתת לו הודמנות. הפסקתי להציק לאנשים כש-ראיתי איך הם מתחמקים ממני, מסננים את ה-ט-לפונים שלי ולא יוצרים קשר עין. ויתרנו. סטנלי ניקה את הגינה, טיפח אותה עבור כלבים ומבקרים אנושיים, ומדי פעם עשה בייביסיטר לכלבתי הח-רדית עד שחזרתי הביתה.

החלפנו את השיחות על מחשבים בשיחות על אמונה: סטנלי הוא נוצרי מאמין שגילה שס-בו וסבתו היו יהודים מומרים, וכשהגיע לישראל זיהה טקסים רבים שראה בביתם. הוא הלך לכנ-סייה בשבת במקום ביום ראשון וחיפש כל הזמן סימנים רוחניים לשתופות הגורל ולמשיכה המשר-נה שפיתח כלפי ישראל. בתחילת המלחמה שינה את הרינגטון שלו ל"שירת התקווה". כשהטלפון שלו מצלצל בדרך החוצה מעוד פגישה עם רופא

שפה, ללא גב משפחתי, השכלה רשמית או קש-רים, התוכניות שלו נדחו ומנית. כך חלפו 11 שנים בעבודות ניקיון ומניות, והגיע הסרטון, מוכיח בלי עג שחלומות על קריירה בפיתוח תוכנה לא רלוונ-טיים לאנשים כמוהו.

וזה לא שלא ניסנו! כשראיתי את עיניו בר-רקות כשדיבר על מחשבים פניתי לכל מי שאני מכירה בגינה – הייטקיסטים בכירים, זוטרים וב-עלי חברות – וביקשתי שיתנו לו צ'אנס. שיתחיל מלמטה, כסטאזר, שילמד לאט-לאט, שיקחו אותו לפחות כמנקה במשרדים ויקרבו אותו ליעד רק קצת. הם ביקשו לפגוש אותנו, התרשמו מהאנגלית שבפיו ומתשוקתו המופגנת, הינהנו, לחצו יד והב-טיחו לבדוק ולעדכן. שוב ושוב התעניינתי אם יש חדש, שלחתי תזכורות וחיכינו שמישהו יסכים

רויטל פרסמן

מזה תשעה חודשים אני מלווה חבר שנאבק על-חיינו, סטנלי. הוא התמוטט בדצמבר 2023 ובמ-שך חמישה ימים אושפו בבידוד כי חשדו שיש לו שחפת. ואחרי שיצא משם, באחד מהאשפוזים החו-זרים שלו, ננפתי בשיחת אגב על ידי הרופא במיון ששאל: "את לא יודעת שיש לו סרטן?". לא ידעתי. איך נראה סרטן סופני עם גרורות במוח? כמו שזה נשמע. מחצית גופו היתה משותקת, הוא התמודד עם התקפים אפילפטיים, חולשה נוראית וחוסר יציבות. איך נראה סרטן סופני עם גרורות במוח כשאינן לך מעמד בישראל ואין לך ביטוח רפואי? ככה זה נראה: כשהתברר שאין לסטנלי ביטוח רפואי, רופאיו נדרשו להפסיק את הטיפול ואף קיבלו איומים שי-פוטרו אם ימשיכו לטפל בו. הוא היה מועמד לסי-לוק הביתה מבית החולים, למרות שלא חלפה הסכנה המיידית לחייו; וכך אנחנו, חבריו, חילקנו בינינו משמרות כדי לשהות לצדו 24 שעות ביממה ולקנות לו זמן. זה עבד. בהמשך הציעו לנו לבדוק אפשרות לקבל טיפול ביולוגי מאריך חיים, אבל אחרי כמה בדיקות חינמיות – הסבירו לנו שה-טיפול עולה כסף. כסף שאין לנו. יצאנו לקמפיין מימון המונים, השגנו כמה אלפי שקלים לבדיקות חיוניות, ובעזרת עמותת "חברים לרפואה" הצלחנו להשיג גם כדורים יקרי ערך. קנינו זמן.

את סטנלי הכרתי בגינת דוכנוב בתל אביב, מקום אליו מגיעים בעלי כלבים, הורים לילדים, חובבי חוגי התעמלות ואנשים שלוקחים לעצמם רגע מנוחה ממרוץ החיים. אני משתייכת לקבו-צה הראשונה. הידידותיות של סטנלי נדפה ממנו כמו בושם טוב והתחלנו לדבר היכרתי אדם נעים הליכות ורחב אופקים, מסור וחרוץ, שחולם להיות מתכנת. הוא למד מחשבים בתיכון בניגריה והיה משוכנע שישראל היא המקום האידיאלי להגשים את חלומנו, אבל לא עבר זמן רב עד שהצעיר – שה-גיע עם 200 דולר בכיסו – ניגש לאדם זר ברחוב ושאל בביישנות אם הוא מחפש עובד ניקיון. ללא